

Av efterklangens sammanhang

Jag skriver dig ett brev, när denna levnad
har utklingat i orgelton intill
en sångarskaras stig. Av skam och skevnad
gick jag denna genom männen vill.
Så länge flöt jag fram, av mollen buren
tills nattmusiken i ett vattenfall
drog strömmen ur en dröm om efterduren
dit all lyrik är sann, och alltet all.

Möt mig där, när klockorna i västan
ringer in den nya världens år.
Närmas mig när närheten är nästan
med rufskalufs och blåklint i ditt hår.
Låt mig återgå intill din sida
likt en elegi om evig vår
vigd att viska visors världar vida
ur postludiets vita vinterbår.

Vet du nu, att vi är melodier
i tonregistrets reningssymfoni?
Purifierade av urverksorkestrier
att utringa i evighet förbi
den nya evigheten intill nästa,
den nästa evigheten till en dörr,
som öppnar sina ramband att orkestra
den fulla klangen ur en halvton förr.

Så tänk mig då, ej som ett gråpostludium
men vårpreludiets spårinitiation,
och stumheten blott som ett strängastudium
för en mera ren och riktig ton.
Jag är refrängen i terräng och kosmos,
jag är rytmiken i folkmassors steg,
och ångerskapad sång som skrapar oss loss
från gatumollen entonighetsfeg.
För jag vet, var skaror tappar tron,
att ursprungsbon var sprängda strängars vibration.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten